УДК 342.9:351.86

Н.Р. Крамарчук,
аспірант кафедри державно-правових дисциплін,
кримінального права і процесу
Харківського національного педагогічного
університету імені Г. С. Сковороди
https://orcid.org/0009-0004-0496-8294

ЗМІНА ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ ПАРАДИГМИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОЇ ПОЛІТИКИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Анотація. У статті досліджено зміну функціональної парадигми адміністративно-правової політики України в умовах воєнного стану. Обґрунтовано доцільність використання парадигмального підходу для визначення не лише окремих напрямів діяльності публічної адміністрації, а системи її функціональних пріоритетів, способів та меж реалізації. Сформульовано авторське розуміння функціональної парадигми адміністративно-правової політики як системи взаємопов'язаних напрямів діяльності держави та публічної адміністрації, що визначають домінуючі цілі, пріоритети, інструменти та правові межі публічного адміністрування на відповідному етапі розвитку держави. Встановлено, що в умовах воєнного стану відбувається трансформація функціональної конфігурації адміністративно-правової політики, яка полягає у посиленні безпекового, стійкісного, координаційного та антикризового компонентів. Водночас сервісна, цифрова та правозахисна складові не втрачають свого значення, а набувають нового змісту відповідно до умов воєнного часу. Обґрунтовано, що сервісна функція орієнтується насамперед на забезпечення безперервності критично необхідних адміністративних послуг, цифровізація – на підтримання доступності та стійкості управлінських процесів, а правозахисна складова – на встановлення правових меж реалізації безпекових повноважень держави. Доведено, що воєнний стан не означає механічної заміни сервісної моделі публічного адміністрування безпековою, а зумовлює зміну внутрішньої ієрархії та взаємного співвідношення функціональних компонентів. Зроблено висновок про формування динамічної функціональної парадигми адміністративно-правової політики, визначальною ознакою якої є поєднання безпекової спрямованості держави із вимогами законності, пропорційності, підзвітності та поваги до прав людини.

Ключові слова: адміністративно-правова політика, функціональна парадигма, воєнний стан, публічне адміністрування, безпекова функція, сервісна функція, права людини, цифровізація, інституційна стійкість, кризове управління.

https://doi.org/10.34142/23121661.2026.43.29

Creative Commons Attribution NonCommercial 4.0 International

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку української державності характеризується істотним ускладненням умов реалізації публічної влади. Повномасштабна збройна агресія російської федерації проти України стала фактором, який докорінно вплинув на функціонування державного механізму, систему публічного адміністрування, характер взаємодії між державою та суспільством, а також зміст адміністративно-правового регулювання.

В умовах мирного часу адміністративно-правова політика переважно орієнтується на забезпечення стабільності публічного управління, реалізацію сервісної функції держави, розвиток адміністративних процедур, децентралізмцію, цифровізацію та забезпечення належного рівня публічних послуг. В умовах воєнного стану система пріоритетів закономірно зазнає трансформації [1, с. 6]. На перший план виходять питання національної безпеки і оборони, територіальної цілісності, мобілізації ресурсів, підтримання громадського порядку, функціонування критичної інфраструктури, захисту цивільного населення, забезпечення стійкості державних інституцій та безперервності публічного управління. Водночас така трансформація не означає автоматичної відмови від принципів правової держави. Навпаки, саме в умовах надзвичайних викликів особливого значення набувають законність, пропорційність, обґрунтованість владних рішень, судовий контроль та належні гарантії прав людини.

Отже, актуальним є дослідження не лише окремих змін адміністративно-правового регулювання, а саме зміни функціональної парадигми адміністративно-правової політики, тобто зміни її стратегічного призначення, системи пріоритетів, способів реалізації та критеріїв ефективності.

Аналіз останніх досліджень. Проблематика адміністративно-правової політики, публічного адміністрування, адміністративних процедур та функцій держави є предметом дослідження значної кількості вітчизняних учених-адміністративістів. Сучасні дослідження публічного управління в умовах воєнного стану охоплюють широкий спектр питань, пов’язаних із функціонуванням органів публічної влади, діяльністю військових адміністрацій, забезпеченням адміністративних послуг, цифровізацією, кризовим управлінням та інституційною стійкістю. Зокрема, В. Круглов [2] досліджує моделі ефективного публічного управління в умовах воєнного стану, акцентуючи увагу на цивільно-військовій співпраці, національній безпеці, цифровій трансформації та антикризовому управлінні. Проблематика військових адміністрацій як спеціальних суб'єктів публічної адміністрації отримала розвиток у працях П. В. Пилипенка [3], який розглядає їх роль у забезпеченні стійкості публічного управління в умовах воєнного стану, а також А. М. Токаря та Р. О. Гавріка [4], які досліджують їх адміністративно-правовий статус. Питання забезпечення безперервності адміністративних послуг у воєнних умовах розг-

лядає О. Красногор, зосереджуючи увагу на адаптації механізмів публічного адміністрування та цифрових сервісів до умов війни [5].

Окремий пласт досліджень становить цифрова трансформація публічного управління. В. Саприкін [6] розмежовує процеси оцифровування, цифровізації та цифрової трансформації публічного управління, тоді як С. Квітка, В. Корсун та Ю. Магиляс [8] аналізують перспективні напрями цифрової трансформації публічного управління. Цифровізацію також розглянуто у контексті організаційної перебудови системи публічного управління та зміни механізмів реалізації управлінських функцій.

Водночас зазначені дослідження переважно присвячені окремим функціональним або інституційним аспектам трансформації публічного адміністрування. Недостатньо дослідженим залишається питання комплексної зміни функціональної парадигми адміністративно-правової політики як системи взаємопов'язаних функціональних компонентів.

Формулювання мети статті (постановка завдання). Метою статті є визначення основних напрямів зміни функціональної парадигми адміністративно-правової політики України в умовах воєнного стану та встановлення особливостей співвідношення її безпекового, сервісного, правозахисного, координаційного, цифрового та стійкісного компонентів.

Для досягнення поставленої мети визначено такі завдання: з'ясувати теоретико-методологічне значення поняття «функціональна парадигма» та обґрунтувати можливість його застосування до характеристики адміністративно-правової політики; сформулювати авторське визначення функціональної парадигми адміністративно-правової політики та відмежувати її від суміжних правових категорій; визначити основні функціональні характеристики та пріоритети адміністративно-правової політики у стабільних умовах; проаналізувати вплив воєнного стану на функціональні пріоритети публічної адміністрації; охарактеризувати трансформацію безпекового, сервісного, правозахисного, цифрового, координаційного та стійкісного компонентів; обґрунтувати особливості їх взаємодії в умовах воєнного стану та визначити основні риси сучасної функціональної парадигми адміністративно-правової політики України.

Виклад основного матеріалу. Адміністративно-правову політику доцільно розглядати як системну діяльність держави, спрямовану на формування та реалізацію стратегічних і нормативних засад організації публічного адміністрування, визначення пріоритетів діяльності органів публічної влади, упорядкування їх взаємодії та забезпечення належної реалізації публічного інтересу. При цьому зміст адміністративно-правової політики не може зводитися виключно до сукупності нормативно-правових актів або окремих напрямів діяльності органів публічної влади, оскільки вона відображає загальну спря-

мованість державного впливу у сфері публічного адміністрування, визначає його цілі, пріоритети, засоби та межі.

У цьому контексті особливого значення набуває категорія функціональної парадигми адміністративно-правової політики. У Етимологічному словнику української мови поняття парадигма розглядається як запозичення пізньо-латинського слова paradigma, яке походить від грецького слова παράδειγμα, що означає «взірець», «модель», «приклад» [8, с. 289]. Термін «парадигма» має міждисциплінарний характер і первісно набув концептуального значення у філософії науки, передусім завдяки праці Т. Куна. У його концепції парадигма являє собою визнаний науковою спільнотою зразок, який протягом певного часу визначає моделі постановки проблем та способи їх вирішення [9, с. 10–11]. Водночас у ширшому трактуванні парадигма охоплює систему спільних теоретичних уявлень, цінностей, методів, інструментів і нормативних орієнтирів, що визначають характер діяльності відповідної спільноти.

Подальший розвиток парадигмального підходу засвідчив можливість його застосування не лише для характеристики розвитку наукового знання, а й для аналізу суспільних і соціально-управлінських процесів. У соціально-гуманітарному та юридичному знанні поняття парадигми використовується для позначення фундаментальної концептуально-методологічної моделі, яка визначає вихідні засади осмислення відповідного предмета, систему його теоретичних орієнтирів, способи постановки проблем та підходи до їх вирішення [10, с. 153]. У філософсько-правовому дискурсі парадигма може розглядатися як методологічний орієнтир, що визначає засади правового пізнання та способи концептуалізації правової реальності. У цьому контексті семіотична парадигма правового пізнання пов’язується з дослідженням права як знакової системи та правової реальності в її знаковому відображенні [11].

З огляду на це, використання категорії «парадигма» щодо адміністративно-правової політики є методологічно виправданим за умови її адаптації до специфіки публічного адміністрування. У цьому випадку парадигма характеризує не окрему норму права, повноваження органу публічної влади чи конкретну функцію адміністративного права, а більш широкий спосіб визначення цілей, пріоритетів, напрямів та інструментів діяльності публічної адміністрації. Відповідно, зміна такої парадигми означає не просте доповнення існуючої системи новими функціями, а трансформацію самої системи пріоритетів і способів реалізації адміністративно-правової політики. Враховуючи наведене, під функціональною парадигмою адміністративно-правової політики слід розуміти систему концептуально взаємопов’язаних ієрархічно організованих напрямів діяльності держави та публічної адміністрації, які визначають домінуючі цілі, пріоритети, способи та межі реалізації адміністративно-правової політики на відповідному етапі розвитку держави.

Запропоноване визначення дає змогу відмежувати функціональну парадигму від суміжних правових категорій. На відміну від функцій адміністративного права, які характеризують основні напрями впливу відповідної галузі права на суспільні відносини [12], функціональна парадигма має значно ширший, політико-управлінський характер. Вона відображає не лише те, які функції виконує адміністративне право, а насамперед те, які напрями діяльності публічної влади визнаються пріоритетними, яким чином вони співвідносяться між собою та на досягнення яких стратегічних цілей спрямовується адміністративно-правове регулювання. Водночас функціональна парадигма не тотожна і компетенції органів публічної влади, оскільки компетенція визначає юридично встановлене коло повноважень конкретного суб'єкта [13], тоді як парадигма характеризує загальну функціональну архітектуру публічного адміністрування.

Таким чином, функціональна парадигма має щонайменше чотири взаємопов'язані характеристики: цільову, пріоритетну, інструментальну та обмежувальну. Цільова характеристика визначає стратегічні результати, на досягнення яких спрямовується діяльність публічної адміністрації; пріоритетна – встановлює співвідношення між різними напрямами діяльності держави та визначає домінуючі функціональні компоненти; інструментальна – охоплює адміністративно-правові засоби, процедури й механізми реалізації визначених пріоритетів; обмежувальна – встановлює правові межі здійснення публічно-владного впливу та гарантії недопущення свавільного втручання держави у сферу прав і свобод людини.

Відтак функціональна парадигма адміністративно-правової політики не є статичною конструкцією. Її зміст залежить від соціально-політичних, економічних, безпекових та інших умов функціонування держави. Зміна характеру суспільних викликів закономірно зумовлює зміну співвідношення її функціональних компонентів, а отже, і трансформацію самої парадигми. У стабільних умовах така парадигма тяжіє до сервісної моделі публічного адміністрування, в якій визначальними є орієнтація на людину, доступність адміністративних послуг, прозорість і передбачуваність управлінських процедур, де централізація, цифровізація, підзвітність публічної адміністрації та розвиток механізмів участі громадян [14; 15]. У такій моделі ефективність адміністративно-правової політики значною мірою оцінюється через якість взаємодії держави з особою, доступність публічних послуг, рівень реалізації прав громадян та здатність адміністративної системи задовольняти суспільні потреби. В умовах воєнного стану відбувається істотна зміна функціональних акцентів [1; 2]. Закон України «Про правовий режим воєнного стану» визначає воєнний стан як особливий правовий режим, що передбачає надання відповідним органам державної влади та військовому командуванню додаткових повноважень, необхідних для відсічі

збройної агресії та забезпечення національної безпеки [16]. Відповідно, змінюється не лише порядок реалізації окремих владних повноважень, а й функціональні пріоритети діяльності публічної адміністрації.

Найбільш очевидною трансформацією є посилення безпекового компонента. В умовах воєнного стану на перший план виходять забезпечення обороноздатності держави, громадської безпеки, територіальної цілісності, захист критичної інфраструктури, цивільний захист та забезпечення стабільності державного управління [1; 2; 16]. Саме безпекова складова визначає необхідність оперативного прийняття управлінських рішень, концентрації ресурсів та застосування спеціальних адміністративно-правових механізмів. Водночас посилення безпекової функції не повинно ототожнюватися з необмеженим розширенням адміністративного розсуду. Обмеження прав і свобод людини в умовах воєнного стану допускаються лише в межах, установлених законом, та мають відповідати вимогам необхідності й пропорційності. Таким чином, правозахисний компонент не зникає, а виконує роль правової межі реалізації безпекових повноважень держави.

Поряд із безпековим компонентом змінюється і зміст сервісної функції. Воєнний стан не скасовує обов'язку держави забезпечувати реалізацію прав та законних інтересів особи, однак змінює характер відповідних адміністративних послуг. У кризових умовах першочергового значення набуває забезпечення життєво необхідних потреб населення: документування, соціального забезпечення, реєстраційних процедур, отримання допомоги, доступу до адміністративних послуг та інших необхідних форм взаємодії держави з громадянами [5]. Тому відбувається перехід від загальної сервісної орієнтації до моделі критично необхідного державного сервісу. Особливого значення набуває принцип безперервності адміністративних послуг, оскільки держава повинна забезпечувати реалізацію прав особи навіть за умов пошкодження інфраструктури, переміщення органів влади або масового переміщення населення. У цьому контексті особливої ваги набуває цифровий компонент адміністративно-правової політики. Цифровізація в умовах війни виконує вже не лише функцію модернізації управління, а й забезпечує його безперервність, доступність та стійкість [6; 7]. Цифрові механізми дають змогу зменшувати залежність адміністративних процедур від фізичної присутності особи та конкретного адміністративного органу, що набуває особливого значення в умовах воєнних ризиків.

Ще одним важливим напрямом трансформації є посилення координаційної та антикризової складових. Воєнні умови потребують узгодження діяльності органів державної влади, військового командування, військових адміністрацій, органів місцевого самоврядування та інших суб'єктів публік-

ного управління. Особливе місце у цьому механізмі посідають військові адміністрації, функціонування яких пов'язане із забезпеченням управлінської спроможності держави та стабільності публічного управління в умовах воєнного стану [3; 4]. Водночас довготривала війна зумовлює необхідність переходу від суто антикризової логіки до логіки інституційної стійкості. Стійкість публічного управління передбачає здатність державних інституцій продовжувати виконувати свої функції, адаптуватися до змін, відновлювати порушені спроможності та забезпечувати безперервність основних управлінських процесів [3; 17; 18]. Отже, стійкісний компонент поступово стає самостійною складовою сучасної функціональної парадигми.

Таким чином, воєнний стан зумовлює не механічну заміну сервісної моделі безпековою, а зміну внутрішньої ієрархії функціональних компонентів адміністративно-правової політики. Безпекова та стійкісна складові набувають домінуючого значення, тоді як сервісна, правозахисна, цифрова, координаційна та антикризова складові адаптуються до нових умов та взаємодіють із ними.

У результаті формується нова функціональна конфігурація публічного адміністрування, для якої характерним є поєднання двох взаємопов'язаних завдань: забезпечення спроможності держави діяти швидко та ефективно в умовах безпекової кризи і збереження правових меж здійснення публічної влади. Саме ця подвійність визначає сучасну специфіку адміністративно-правової політики України.

Висновки. Проведений аналіз дає підстави стверджувати, що воєнний стан зумовив якісну зміну функціональної парадигми адміністративно-правової політики України. Її трансформація полягає не лише у зміні окремих адміністративно-правових механізмів, а насамперед у зміні співвідношення функціональних пріоритетів публічного адміністрування. Якщо у стабільних умовах домінуюче значення має сервісна орієнтація держави, то в умовах воєнного стану на перший план закономірно виходять безпекова, стійкісна та антикризова складові. Водночас це не означає усунення сервісної, цифрової та правозахисної функцій. Навпаки, їх зміст адаптується до умов війни: сервісна функція орієнтується на забезпечення критично необхідних потреб населення, цифровізація – на забезпечення безперервності управління, а правозахисна складова – на встановлення правових меж безпекових заходів.

Отже, сучасну функціональну парадигму адміністративно-правової політики України доцільно розглядати як динамічну систему взаємопов'язаних функціональних компонентів, у якій їх ієрархія змінюється залежно від характеру суспільних викликів. В умовах воєнного стану її визначальною ознакою стає поєднання безпекової спрямованості з вимогами законності, пропорційності, підзвітності та поваги до прав людини. Саме тому воєнний стан слід розглядати не лише як особливий правовий режим, що змінює поря-

док здійснення владних повноважень, а й як чинник структурної трансформації функціонального призначення адміністративно-правової політики. Перспективним напрямом подальших досліджень є визначення оптимального співвідношення безпекових, сервісних і правозахисних компонентів адміністративно-правової політики на етапах воєнного стану та післявоєнного відновлення.

Конфлікт інтересів. Автор декларує, що немає конфлікту інтересів стосовно даного дослідження – фінансового, особистого, авторського чи іншого, який міг би вплинути на дослідження та його результати, представлені в цій статті.

Політика використання штучного інтелекту. Автор декларує, що під час створення даної роботи не використовував методи штучного інтелекту.

Література

1. Кравцова Т. Трансформація адміністративного права України в умовах воєнного стану: баланс між безпекою та правами людини. Адміністративне право і процес. 2025. № 3. С. 5-18. DOI: https://doi.org/10.32782/2227-796X.2025.3.01

2. Круглов В. Моделі ефективного публічного управління в умовах воєнного стану. Публічне управління: концепції, парадигма, розвиток, удосконалення. 2024. Вип. 10. С. 64-73. DOI: https://doi.org/10.31470/2786-6246-2024-10-64-73

3. Пилипенко П. В. Проблеми визначеності компетенції військових адміністрацій та ОМС: пошук правового балансу. Юридичний науковий електронний журнал. 2025. № 5. С. 366-369. DOI: https://doi.org/10.32782/2524-0374/2025-5/82.

4. Токар А. М., Гаврік Р. О. Адміністративно-правовий статус військових адміністрацій як суб'єктів публічної адміністрації. Аналітичне-порівняльне правознавство. 2024. № 6. С. 664-668. DOI: https://doi.org/10.24144/2788-6018.2024.06.109

5. Красногор О. Публічне управління та адміністрування надання адміністративних послуг населенню в умовах воєнного стану. Публічне управління: концепції, парадигма, розвиток, удосконалення. 2024. № 9. С. 64–69. DOI: 10.31470/2786-6246-2024-9-64-69 URL: https://ouci.dntb.gov.ua/works/7qXVnBK9/

6. Саприкін В. Оцифровування, цифровізація та цифрова трансформація публічного управління в Україні. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Державне управління, 2024. Том19 (№1), С. 116-121. DOI: https://doi.org/10.17721/2616-9193.2024/19-19/22

7. Квітка, С., Корсун, В., Магиляс, Ю. (2024). Цифрова трансформація публічного управління: перспективні на-прямки досліджень. Аспекти публічного управління, 2024. Том12 (3). С. 50–58. DOI: https://doi.org/10.15421/152437

8. Етимологічний словник української мови: у 7 т. Т. 4: Н–П / ред. кол.: О. С. Мельничук (гол. ред.), В. Т. Коломієць, Т. Б. Лукінова та ін.; уклад.: Р. В. Болдирєв, В. Т. Коломієць, А. П. Критенко та ін.; НАН України; Ін-т мовознавства ім. О. О. Потебні. Київ: Наукова думка, 2003. 657 с. URL: https://archive.org/details/etslukrmov4/tom%204%20%28%D0%9D%20-%20%D0%9F%29/

9. Kuhn T. S. The structure of scientific revolutions. 3rd ed. Chicago: University of Chicago Press, 1962. XIV, 212 p. URL: https://books.google.com.ua/books/about/The_Structure_of_Scientific_Revolutions.html?id=xnjS401VuFMC&redir_esc=y

10. Подік І. І. Парадигмальний підхід у філософсько-правовій методології юридичного нормотворення. Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. 2016. Т. 21, № 4(101). С. 143–154. URL: https://elar.navs.edu.ua/server/api/core/bitstreams/ aabfc652-71e9-4538-88f1-758486d8fe21/content

11. Павлишин О. В. Семіотична парадигма правового пізнання: результати й перспективи наукового пошуку. Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. 2017. Т. 22, № 4. С. 248–261. URL: https://lawscience.com.ua/uk/journals/tom-22-4-2017/syemiotichna-paradigma-pravovogo-piznannya-ryezultati-y-pyerspyektivi-naukovogo-poshuku

12. Гуть Н. Ю. Вплив державно-правових явищ на зовнішнє середовище у контексті визначення функцій адміністративного процесу. Прикарпатський юридичний вісник. 2019. Вип. 2 (27). С. 86-89. DOI https://doi.org/10.32837/pyuv.v0i2(27).195 https://pjv.nuoua.od.ua/v2_2019/19.pdf

13. Постанова Верховного Суду від 05 липня 2019 року у справі № 802/833/17-а. URL: https://protocol.ua/ua/postanova_kas_vp_vid_05_07_2019_roku_u_spravi_802_833_17_a/?utm_source=chatgpt.com

14. Громова О. В. Розвиток концепції сервісної держави як стратегічний напрям трансформації публічного управління в Україні. Вісник економіки транспорту і промисловості. 2025. № 90. С. 52-59. DOI: https://doi.org/10.18664/btie.90.337076 https://btie.kart.edu.ua/article/ view/337076?utm_source=chatgpt.com

15. Слободенюк Т. О. Генезис правових засад формування моделі публічно-сервісної держави в Україні. Державне будівництво. 2025. № 2 (38). С. 197-208. DOI:10.26565/1992-2337-2025-2-12 URL: https://www.researchgate.net/publication/402809335_ Genesis_of_legal_foundations_for_the_formation_of_a_public-service_state_model_in_Ukraine

16. Про правовий режим воєнного стану : Закон України від 12 трав. 2015 р. № 389-VIII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19

17. Бліхар М., Лук'янова Г., Скочиляс-Павлів О., Вінічук М. Інституційна стійкість публічного управління: економіко-правовий вимір. Науковий вісник Національного гірничого університету. 2024. № 2. С. 178–184. DOI: 10.33271/nvngu/2024-2/178. URL: https://www.nvngu.in.ua/jdownloads/pdf/2024/2/02_2024_Blikhar.pdf

18. Формування національної системи стійкості в Україні: проміжні підсумки. Національний інститут стратегічних досліджень. 10.03.2026. URL: https://niss.gov.ua/news/statti/ formuvannya-natsionalnoyi-systemy-stiykosti-v-ukrayini-promizhni-pidsumky?utm_source=chatgpt.com

SHIFT IN THE FUNCTIONAL PARADIGM OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL POLICY UNDER MARTIAL LAW

Kramarchuk N.

Abstract. This article explores the transformation of the functional paradigm of Ukraine's administrative and legal policy under martial law. It substantiates the value of a paradigmatic approach not merely for identifying specific areas of public administration, but for conceptualizing the broader system of functional priorities, modes of action, and legal constraints that shape public administration at a given stage of state development. The article develops an original understanding

of the functional paradigm of administrative and legal policy as a system of interrelated areas of state and public administration activity that determines the prevailing objectives, priorities, instruments, and legal boundaries of public governance.

The study demonstrates that martial law has significantly reshaped the functional configuration of administrative and legal policy by strengthening its security, resilience, coordination, and crisis-management dimensions. At the same time, the service-delivery, digitalization, and human rights dimensions remain essential, although their content and practical significance are redefined by the conditions of wartime governance. The service function is increasingly focused on ensuring the continuity of essential administrative services; digitalization serves to preserve the accessibility, continuity, and resilience of administrative processes; while the human rights dimension establishes legal safeguards and limits for the exercise of the state's security-related powers.

The article argues that the introduction of martial law does not imply a straightforward replacement of the service-oriented model of public administration with a security-oriented one. Rather, it entails a reconfiguration of the internal hierarchy and interaction of the various functional components of administrative and legal policy. The study concludes that a dynamic functional paradigm is emerging, characterized by the need to reconcile the state's overriding security imperatives with the principles of legality, proportionality, accountability, and respect for human rights.

Keywords: administrative and legal policy, functional paradigm, martial law, public administration, security function, service delivery, human rights, digitalization, institutional resilience, crisis management.

Стаття надійшла до редакції / Received: 31.03.2026.
Прийнята до друку після рецензування / Revised and Accepted: 20.04.2026.
Дата публікації статті / Published: 21.04.2026.